
Уляна ТАЦАКОВИЧ,
студентка англійського
відділення факультету
іноземних мов
(4 курс, 2016 рік)

Ковтаю небо. Пірнаю в сонце. Тулюсь до вітру.
Вдихаю зорі. Ніжуся в росах. Молюсь до літа.
Біжу від ночі, в її обіймах
світло малюю.
Квіти зів'ялі, кимось забуті,
в болі цілую.
Квітну у травах. Дихаю цвітом. Згораю з листям.
Млію в колосі. Зливаюсь з полем сонно-імлистим.
З палітри ночі фарби похмурі
геть витираю.
Квіти зів'ялі до уст живучих
знов пригортаю.
П'янію в хмарах. Тану в промінні. Сплітаюсь з ранком.
Сном рожевію. Гасну в крайнебі срібним серпанком.
Обійми ночі, темні й порочні,
вмить розриваю.
Разом із квітами, невинно вбитими,
з сну воскресаю...

Сліпота.

Бездонна.
Згублена в темряві
Виткана з ниток очорнених й темних
Заспана
Зморена.
В мантиї жертви
Дряпає стіни тунелів підземних
Зломлена
Зраджена.
Душиться в тисняві
Ріже повітря загусле і тиснене
Зломлена
Зболена.
В мороці й плісняві
Ловить життя утрачене й спізнене...

Сліпий.

Бездонний.
Згаяний в часі
Згаслий у вихрі життя передчасно
Стомлений
Спалений.
В прагненні жасному
Снить світло-райдужні сни в межичассі
Але не зломлений.
Сном не впокорений.
Руки здіймає до світу просторого
Вільний
Не падший.
З надією хворого
Рве на шматки сліпу ніч-потвору...

Тільки б вернути безцінний дар зору...

.....

А в тебе очі пахнуть кавою,
блистять загравою.
Я в них промокла як під зливами
бурхливими.
Я ж не хотіла бути ні примхливою,
ні лукавою...
То ти все винен.
Напоїв мене своєю кавою!

Твої уста так пахнуть вишнею
і ваблять тишею.
А я мовчу до тебе віршами,
німими й грішними.
Я не стараюсь бути ані рідною,
ані ніжною...
Мені ж достатньо.
Просто впиватися вишнею...

Твої обійми пахнуть трояндами,
палко-принадними.
Я в них топлюся як в межі між кривдами
і між правдами.
І почуття мої не будуть ні холодними,
ані владними...
Бо я лиш дихаю.
Дихаю тими трояндами...

бо все таке нетривале, бо все настільки невічне
як б'ються вази з кришталю
так б'ється усе досконале, руйнується все одвічне.
зоставшись здобутком жалю, довіра летить у попіл
крізь пальці стікає водою серпанок щоденних утопій.
в останній миттєвості вальсу рука відпускає руку.
тут вітер горить весною, а варто хвилини часу –
і осінь танцює по бруку.
тепло обіймів холоне, як їх розмикає відстань.
і сонце гасне в долонях пустого нічного міста.
і вічна оця невічність, тривала оця нетривалість,
і в цій нетривалості – вічність,
в невічності цій – тривалість.
в прощальних обіймах, у щирій довірі, в небесній блакиті.
тривалість... вона – у вірі, а вічність – в останній миті.